

Pr. prof. Adrian Chiagă
Prof. Cristina Chiagă

Povestiri mici pentru inimi mari

EDITURA EGUMENITA
2026

Cuprins

Felinarul	5
Semințele binecuvântate	11
Podul prieteniei	17
Porumbița păcii	23
Steaua care nu voia să strălucească	34
Noaptea în care s-a născut curajul	43
Căsuța în care locuia pacea	49
Regăsire	56
Fetița ce dorea să-L vadă pe Dumnezeu	61
Lumânarea care a aprins satul	66
Pâinea bunătății	71
Umbra luminoasă	78
Bărcuța „Speranța”	84
Îngerul care ascultă	90
Talantul împărțit	99

Felinarul

Într-o după-amiază blândă de toamnă, Andrei stătea întins pe covorul țesut din frunzele ruginii adunate în jur. Le lua în mânuțele sale de copil de 9 ani și le arunca în sus. Îi plăcea să vadă cum cad lin pe pământ. Altele îi cădeau pe față. „Acestea mă iubesc”, gândea el. Soarele își trimise lin o rază blândă pe chipul copilului. „Mulțumesc, soare, zise el. Și eu te iubesc”. Apoi se gândi la cuvintele pe care le-a auzit rostite de părintele la predica de duminică. *Voi sunteți lumina lumii. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, astfel încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri* (Matei 5, 14-16).

Tocmai atunci se apropia de el bunicul, cu mersul lui domol și zâmbetul cald. Ținea în mână o cutie mică din lemn.

- A, bunicule! Ai terminat treaba?

- Încă nu, Andrei, dar mă gândeam să fac o mică pauză.

- Bunicule, ce a vrut să spună părintele prin cuvintele ca noi să fim *lumina lumii*? Soarele luminează, dar noi nu. Cum putem fi noi lumină?

- S-a referit la faptele noastre. Nu trebuie să luminăm noi, ci faptele bune luminează înaintea noastră, să arate celorlalți credința și bunătatea

izvorâte din inimă, astfel încât și ei să facă asemenea nouă. Uite, tocmai ți-am adus ceva ca să luminezi, zise râzând bunicul.

Andrei privea cum se mișca mustața gri și bogată a moșului. Apoi deodată, acesta s-a așezat lângă băiat și i-a zis:

- Pentru tine, Andrei.
- Ce este? întrebă copilul cu ochii curioși.
- Un felinar. Dar, dacă tot mi-ai spus de lumină, iată ce îți dăruiesc: un felinar, dar nu unul oarecare. Vei înțelege doar dacă îl vei folosi pentru a-i ajuta pe ceilalți.

Andrei a ridicat capacul și a descoperit un mic felinar, metalic, frumos și atent lustruit. Sub privirea protectoare a bătrânului, băiatul l-a aprins și o rază caldă, blândă s-a revărsat pe mâinile lui.

- Să îl folosesc ca să îi ajut pe ceilalți? Cum adică?

Bunicul i-a pus mâna pe umăr.

- Lumina bunătații tale va și singură drumul, spuse el cu glas liniștit. Tu doar ține-o aprinsă.

Câteva zile mai târziu, o furtună puternică s-a abătut peste sat. Cerul s-a înnegrit, iar vântul a început să șuiere pe la colțurile caselor. Brusc, toată lumina s-a stins. Întreg satul a rămas în beznă.

Andrei, trezit pe neașteptate din somn, și-a amintit de felinarul primit de la bunicul. L-a luat de pe noptieră, l-a aprins și aceeași lumină caldă a umplut încăperea. Era mai puternică decât își amintea și, în chip tainic, părea... vie. Parcă îi spunea:

LIBRIS

We know
books

„Hai, afară!” Andrei simți o clipă teama întunericii și dorința de a se ascunde sub pătură, dar lumina caldă îl încurajă și îl făcu să iasă pe pridvor. Pe uliță, oamenii se mișcau speriați, căutând drum prin întuneric.

În capătul drumului, o bătrână încerca să ajungă acasă, dar nu vedea nimic.

– Mamă Marioara! strigă Andrei. Uitați! Aici sunt!

Flacăra caldă a felinarului se întinsese ca o potecă luminoasă până la ea.

– Doamne, băiete!... mă gândeam că nu mai ajung.

– Haideti, vă conduc eu!

Astfel, Andrei a mers în fața ei, ținând felinarul ridicat. Lumina se întindea înaintea lor, de parcă știa singură pe unde trebuie să meargă.

– Mulțumesc, Andrei! Ce băiat curajos ești! Poți merge acasă, acum...

La casa vecină, un copil mic plângea. Era speriat de zgomotul furtunii și de bezna din jur. Andrei a intrat și a îndreptat felinarul spre tavan. Lumina s-a răspândit în valuri calde, îmbrățișându-i parcă pe amândoi copiii.

– Nu te teme, i-a spus Andrei copilașului. Nu e chiar atât de întuneric, vezi?

Copilul s-a liniștit, privindu-și uimit protectorul.

– Parcă e o stea în camera mea..., a șoptit el.

Pe uliță, câțiva săteni se adunaseră în dreptul unui stâlp gros de lângă fântâna cea mare,

nevăzând bine cum să repare siguranțele. Andrei le-a sărit în ajutor: a ridicat felinarul, iar oamenii s-au apropiat cu îndrăzneală de lumină, de parcă ar fi fost un foc de tabără într-o noapte rece.

Astfel, cu ajutorul felinarului care lumina fiecare șurub, fiecare mâner, sătenii au reușit să repare provizoriu instalația.

Curând, întreaga uliță era plină de fețele strălucitoare ale oamenilor, precum și de bucuria lor de a fi împreună, nu doar de lumina ce se răspândea din nou pretutindeni,.

Când Andrei s-a întors acasă, bunicul îl aștepta în prag, muștrător:

- Andrei, unde-ai fost?

- Să folosesc felinarul pe care mi l-ai dăruit! A fost exact așa cum mi-ai spus: nu este un felinar oarecare. El nu doar luminează în întuneric, ci încălzește și inimile oamenilor. Îți mulțumesc, bunicule!

- Atunci ai descoperit ce este cel mai important, spuse bunicul, liniștindu-se. Lumina nu este doar cea răspândită de felinar. Lumină este și ceea ce izvorăște din inimă.

Apoi, cu voce blândă, a continuat:

- Iată ai împlinit cuvintele Domnului Iisus Hristos: *Voi sunteți lumina lumii*. Acum le înțelegi?

Andrei privi în jos spre felinar.

- Da... Cred că lumina e felul în care putem fi buni. Felul în care îi ajutăm pe ceilalți.

Bunicul zâmbi.